

Dragica Potočnjak

Za naše mlade dame

Ledig House, Omi, 2006

Osebe

BRINA – 4, 14 in 18 let

KATARINA, njena mama – 24, 34 in 38 let

BORIS, Katarinin mož, njen bivši mož in Brinin oče – 34, 44 in 48 let

POLICIST, mlajši

INŠPEKTOR, starejši

PREČASTITI

DRŽAVNI TOŽILEC

Opombe k besedilu:

Prečastitega in Državnega tožilca naj igra isti igralec.

Štiriletne Brine na odru ne vidimo ali pa jo vidimo le delno. Njen glas je še dodatno ozvočen.

Deklica Brina pa lahko nastopa tudi na filmskem platnu, ki je kot bel horizont razpet za drevesnim deblom.

Katarinin glas v irealnih prizorih je rahlo modificiran.

Scena je ves čas ista, čeprav gre za različne prostore in čase. Na levi spredaj je star masiven naslanjač, ob njem mizica s svetilko in telefonom. Levo in desno so velika francoska vrata. Leva vodijo ven, desna v otroško sobo. Na spodnji desni strani odra je prehod v kuhinjo, ki pa ni posebej označen z vrati. V sredini zadaj je drevesno deblo.

Igra se dogaja danes, pred štirimi in pred štirinajstimi leti. Razlike v času so opazne v garderobi. Časovne spremembe so lahko tudi še drugače odrsko označene.

1.1

Danes – pred nekaj urami.

Brina stoji v dolgi beli okrvavljeni obleki ob naslanjaču in govori v slušalko.

BRINA: Kako me ne razumete? Vzela sem puško in jih postrelila. Vse, ki so prišli iz jezera. ... Iz jezera! Konji. ... Najprej sta prišla samo dva, ampak ko nista več nehala prihajati, sem vzela puško in ju ... Ker sta mi pojedla otroka! Ona pravzaprav. Ona mi ga je, enega za drugim, vse otroke! ... Kaj je tu čudnega? Z velikim gobcem ga je ... Nisem jih več mogla roditi ... Ne, ne razumete! Otroke, ki sem jih rodila, je ona požrla. Kobila! Ogromna, bleščeča, od sonca obžarjena ... To je pa ja preprosto razumet. ... Prosim, ne odložite slušalke. Strah me je. Ne vem ... Pošljite koga. Prosim, ja ... Ne, jaz sem v redu. Čisto v redu. ... Krvavo pa je, vse je krvavo, ampak ... Pa ne od konjev, od nje! Ni hotela umreti, plazila se je za mano. ... Kaj? Ja. Ne, konje sem pobila v sanjah. V sanjah, ja! ... A ne veste, kaj so sanje?! To, kar vam govorim, sem videla v sanjah ... Tudi otroci so bili v sanjah. Vsakega, ki sem ga rodila, sem prinesla ven na sonce. Iz jezera sta prišla konja, kobila in konj, in ona mi ga je ... Enega za drugim je. Vse. ... Zakaj? ... V sanjah lahko stokrat, tisočkrat rodiš ... Ne, jaz nisem še. ... Bo kdo prišel? ... Osemnajst, prav danes sem stara ... Ja. Ne, ne praznujem. Mislim, praznovala sem, ampak potem se je zgodilo to. ... Ja. ... Nič si ne zmišljujem. ... Ne! Ne! ... Poslušaj me, ti pička ušiva, pejt ti mal u ...! Pizda, a ne štekaš, da sem u riti?! U težki riti sem, ti me pa tle zajebavaš, pejt u ...! Ja! Ja! ... Prav, ja, kakor hočeš, hočete ... Ja. Ne. *Slušalka ji zdrsne iz rok. Čez čas. Res nisem hotela. Nisem. Mogoče sem sanjala. Ne. Počakaj! Počakaj me!*

1.2

Tik pred tem.

Občutek irealnosti. *Močan trak svetlobe. Po njem počasi stopa Katarina, s hrbtom obrnjena proti nam, v obleki kot na koncu drame. Glasba, ki se začne z zvončki, raste in prehaja v zvonjenje zvonov, ki pa ni cerkveno.*

1.3

Zatem.

Luč spet spredaj na Brino.

BRINA: Kar sem rekla, ni res, pozabite. ... Ja ... Pa tudi če bi bilo ... Kaj? Ne, nisem nora, ona je pa bila! Mogoče je res bila ... Ah, kaj pa jaz vem.

Vrže slušalko. Steče za Katarino.

2.

Pred štirinajstimi leti.

Daleč v ozadju zvonovi. Sprememba v dnevno svetlobo. Katarina – zdaj drugače oblečena – priteče na oder. Gleda okrog.

KATARINA: Brina, Brina, kje si? Vem, da si se spet skrila. Vem, da ... Pridi ven, ljubica. Brina?

Zvonec na vratih. Katarina odpre.

Dober dan. O!

INŠPEKTOR: Dober dan, gospa. Poznate tole?

KATARINA: Brina, iskala sem te. Kje si pa ...?

INŠPEKTOR: Ob reki, blizu mostu, menda je sedela in gledala v vodo.

KATARINA: Ojoj!

INŠPEKTOR: Vse je v redu. Policist jo je našel. A punčka se ni spomnila, kje stanuje. No, pa sva se malo vozila naokrog in ko je zagledala hišo, je bila presrečna.

KATARINA: Hvala. Mislila sem, da spi. Nisem vedela, da ... Brina, ne bi smela ...

INŠPEKTOR: Ne jo zdaj kregat. Je že dovolj prestrašena. Ne greš k mami?

KATARINA: Ja, pridi. *Policistu*. Ne boste verjeli, ta hip sem jo začela pogrešat. Ampak zelo rada se skriva in ... Mislila sem, da ... Pravzaprav je kar preveč živahen otrok.

INŠPEKTOR: Vidim. Malo bolj morate pazit nanjo, gospa. Danes se je dobro končalo, ampak lahko, da se ne bi. Pojdi, k mami, Brina.

KATARINA: Pridi, saj nisem huda nate. Nisem, poglej.

INŠPEKTOR: To je tvoja mamica. Brina, saj je to tvoja mamica, a ne?

KATARINA: Seveda sem. Očitno je v šoku. Šele štiri leta ima.

INŠPEKTOR: Že štiri si stara? Ja, super! Spusti me, Brinica, nazaj v službo moram. Vesela bodi, ker si našla mamico.

KATARINA: Spusti strica, Brina, stric mora it.

INŠPEKTOR: Kje imate pa moža, gospa? Mogoče bi jo on ...?

KATARINA: Ah, on ... je v službi. Cele dneve je v službi. Brina, glej, mamica te ima rada, zelo te imam ..., saj veš.

BRINA: Ne me nimaš!

3.

Pred štirinajstimi leti.

Boris v pižami. Stoji pred vrati. Dolgo okleva. Odide. Izgine. Se čez hip vrne. Spet za hip postoji in potem previdno vstopi. Preden zapre, se ozre in preveri, če ga je kdo videl.

4.

Danes – pred nekaj urami.

Od strani pride Brina. Oblečena je v hlače iz džinsa in majico.

BRINA: Kam si dala? Kje je?

KATARINA *se oglasi iz kuhinje*: Ja, išči malo. Išči.

BRINA: Kje naj iščem? To je otročje.

KATARINA: A nisi otrok?

BRINA: Ne, zdaj sem polnoletna. *Išče*. Pa kam si dala, no? Ne da se mi več ...

KATARINA: Pa ne boš dobila darila!

BRINA: Nesramnica. *Sede v naslanjač. Potem*. A imaš kakšno glasbo? Takšna, kako se reče – mrtvaška tišina je. *Tišje*. Prav mrtvaška. Buuuu, buuuuhhhh.

KATARINA: Upam, da si lačna!

BRINA: Ja. *Tišje*. Ne.

KATARINA: Si našla?

BRINA: Ne še. Oja, sem. Sem! *Se skloni in pogleda pod naslanjač. Spodaj je skrito darilo.*
Darilo, darilo! Darilo, yes, yes.

Katarina pride s kuhinjsko krpo v rokah. Brina odpira darilo.

KATARINA: Me zanima, če ti bo všeč.

BRINA: Veš, da mi bo.

KATARINA: Ni nujno.

BRINA: Je, je.

KATARINA: Upam.

Brina razočarano.

BRINA: Spalna srajca? Ampak veš, da ne maram ...

KATARINA: Ni spalna srajca. Pomeri.

BRINA: Izgleda kot spalna srajca.

KATARINA: Pa ni. Pomeri jo.

BRINA: Kaj pa je?

KATARINA: Obleka. No, že vidim, da ti ni všeč.

BRINA: Ne, saj mi je. Samo ... Kam jo bom pa nosila?

KATARINA: Povsod. Predvsem pa, ko boš hotela bit še posebej lepa za svojega fanta.

BRINA: Nehaj težiti! A moraš vedno to ...?!

KATARINA: Ojoj, nekaj se mi žge.

Katarina izgine.

BRINA: Ne, se ti ne. *Še posebej glasno:* Ne, saj je v redu. Zelo je lepa. Hvala! Res.
Pravzaprav je prekrasna, samo ... *Tišje.* Da ni res spalna srajca.

KATARINA: Mogoče jo boš pa še zelo rada nosila. Pomeri jo.

BRINA: Ne zdaj.

Katarina pride s steklenico v roki.

KATARINA: Kaj je pa to?

BRINA: A ne vidiš?

KATARINA: A ti veš, da jaz več ne ...?

BRINA: Zato pa.

KATARINA: Kako?

BRINA: Za štos. Jaz sem zdaj clean, a ne, in folk se lahko do onemoglosti zadeva okrog mene, jaz jih ne jebem. Ti pa isto.

KATARINA: Ti je on rekel, da mi prineseš tole?

BRINA: Ne. Nisem vedela, kaj naj ti prinesem, pa se mi je zdel dober štos.

KATARINA: Štos?

BRINA: Štos, ja.

KATARINA: Pa ni, da veš!

BRINA: Je pa preizkus.

Katarina odide.

BRINA: Saj jo lahko vržeš stran. Zlij jo v stranišče. Pa bo kul.

KATARINA *iz kuhinje*: On ti je rekel, vem, da ... Ti se ne bi nikdar spomnila tega.

BRINA: Pa sem se! *Tišje*. Pizda, a moraš res vedno zatežit, ampak vedno? Enkrat še nisem doživela, da ... *Živa mora! Čez čas in glasneje*. Pa ne se zdaj jezit. Ej, jo bom jaz zlila stran, pa bo kul. Pa kakšno dobro muziko dava gor ... Danes se pa res ne smeva kregat. To je res šit. Nočem se več kregat. *Tišje*. Tudi to ogabno obleko bom nosila, samo ne bit tečna. *Čez čas in glasneje*. Ej, moram ti povedat, kaj sem sanjala! Nekaj res čudnega. Kot da mi hočejo sanje sporočit, da sploh ne bom imela otrok!

Odide v kuhinjo.

KATARINA: Pa še to!

Zdaj slišimo obe iz sosednjega prostora.

BRINA: Kje je pa flaša?

KATARINA: Ni je več.

BRINA: Lepo.

5.

Pred štirinajstimi leti.

Katarina, bosa in skuštrana, izčrpana, se vrže v naslanjač. Takoj za njo prifurja Boris.

BORIS: Lepo! Ampak milijonkrat sem te prosil, ne kliči me, ne špijoniraj za mano. Pridem, kadar pridem. Če sva skupaj, mislim, če sem s tabo, potem človek upravičeno pričakuje, da si zaupava. Da si ... Kot jaz tebi zaupam.

KATARINA: Ja.

BORIS: Ker sem se tako odločil. Človek se odloči in ... Vsi imamo priložnosti, tudi ti. Zadnje čase si se sicer zapustila, ampak ... Ampak jaz sem se odločil in ti zaupam. Ti pa samo še agentov nisi poslala za mano. In samo da pomolim nos skozi vrata, že planeš name, takoj mi očitaš. Očitaš! Ko bi vsaj enkrat, ko bi ...

KATARINA: Lahko ...?

BORIS: Ne! Poslušaj. Najprej poslušaj! In ne me prekinjat, ne me prekinjat!

KATARINA: Lahko jutri?

BORIS: Ne! Klasika. No, zdaj pa samo še reci, da sem razburjen. Da sem ...! Ker nisem! Nisem razburjen. Nisem! Normalno pa je, da človek povzdigne glas, ko hoče kaj povedat. Ko hoče, da ga kdo sliši. Da ga sploh kdo sliši!

KATARINA: Zelo si ...

BORIS: Kaj?

KATARINA: Ja.

BORIS: Kaj ti pa delam? Kaj ti delam? No, kaj? Ne veš? Ne veš. Ker ti sploh nič ne delam, ker ti hočem samo razložiti. No, pa tudi, če bi bil razburjen. Če bi bil. Kdo me je pa razburil? Kdo me ves čas zajebava, kdo mi očita, me ne pusti do besede? Kdo?! Se mogoče sam? Jaz, znani perverznej, uživam, ker sem lahko spet enkrat slabe volje. Komaj čakam, da ...! Vsak dan zelo težko čakam, da pridem domov, da se lahko spet malo razjezim. Odlični šport. Ampak počasi ga bom imel res dosti!

KATARINA: Spat bi ...

BORIS: Spat!? Ona bi šla spat! Vse, samo da ji ne bi bilo treba poslušat. Spat bi šla? Buljit v zrak! Da bom lahko poslušal njeno vzdihovanje! Če jo pa kaj vprašam, je pa – ah, nič. Se je dotaknem – pusti me. Zdaj bi šla pa spat?! Spat bi šla, pa še besede nisva rekla. A sploh veš, kaj ti hočem povedat? Ne, ker te ne zanima, te ne zanima, zato me pa ves čas prekinjaš. Samo da odprem usta, si že v meni. Se zavedaš tega? Mogoče se pa ne. Po moje se sploh ne zavedaš. Verjamem, da se ne. Poglej ljubica, če ne bi ti tako vztrajno ponavljala, da ... Potem tudi jaz ne bi. Tudi jaz bi ... Zakaj me ne gledaš? Poglej me. Poglej me, no.

KATARINA: Ne.

BORIS: Saj si me že. Malo si me pa že. Glej, saj vem, da v resnici nočeš tega, da hočeš ... Pogovorila se bova in ...

KATARINA: Pusti me, prosim.

Katarina se mu izmakne.

BORIS: Ko ti ne paše več poslušat, ko frajlici ne paše, je pa – odjebi. Jebi se! Bom jaz tebe odjebal, boš videla, ne boš več nazaj prišla. Si me razumela?

KATARINA: Ne.

BORIS: No, vsaj odkrita si, vsaj to. Za začetek je to ...

Boris se ji spet približa. Katarina ga odrine, on jo silovito porine v naslanjač.

KATARINA: Boris, nehaj, pomiri se, če ne ...

BORIS: Grozila boš? Namesto da bi se opravičila! Če bi se vsaj kdaj opravičila za kakšno svinjarijo, ki si jo komu naredila. Pa ne. Kje pa! Gospa so preponosni. Ves čas izziva, vedno prva začne. In to se ti zaganja, prekleta histerija babja, kako se ti zaganja! To kar treska vate. Samo da ne bi slišala česa, kar bi ji mogoče še kdaj prav prišlo. Ne, rajši bo kljuvala, ves čas isto ponavljala, kot kura bo stokrat ponovila isto. Zraven se bo pa delala nedolžno kot Devica Marija. Me bo gledala s temi telečjimi očmi, mežikala bo s trepalnicami, vse bo delala, samo da ne bi, da ne bi ...

KATARINA: Vsaj drugo besedo ... Na pamet te znam!

BORIS: A jaz pa tebe ne?! A ti si pa zanimiva? Dolgočasna si kot drek! Navaden drek si. In jaz te ne bom več prenašal. Pa res ne misliš, da sem tak bebec, da te bom še ..., da te bom vedno ...? Podcenjuješ me ljubica, zelo me podcenjuješ.

KATARINA: Kdo koga podcenjuje?!

Boris jo udari.

BORIS: Zakaj si pa potem z mano, a? Če tako zelo trpiš?! Ti revica. Prav smiliš se mi. O, kako se mi smiliš, kako si ti uboga! Ja, žrtev. *Smeh.* Tipična žrtev. Noče bit, pa kar je. Ker pač vse naredi, da bi bila! Bodi žrtev, bodi, kar hočeš, ampak mene ne boš več

zajebavala, ne boš!

KATARINA: Otrok joka.

Katarina se dvigne, Boris jo porine nazaj v stol.

BORIS: Nič ne joka. Bolje slišim kot ti. *Poslušaj*. Ne joka. Kaj vse se bo še spomnila, samo da me bo lahko še naprej obtoževala.

KATARINA: Slišim jo. Pusti, da grem k njej.

BORIS: Ja, kdo ti pa brani. Ampak ne joka! Čeprav boš zdaj šla in jo boš zbudila. Zbudila jo boš samo zato, da boš lahko potem rekla, kakšen prasec sem, ker se tako derem nate, da sem jo spet zbudil. Trdno spi za petimi zaprtimi vrati, ampak jaz, prasec, sem jo pa zbudil. In zakaj?! Ker jo sovražim! Svojega lastnega otroka sovražim, ker ...

KATARINA: Ne več, prosim, ne!

BORIS: Pa naredi že kaj za to.

KATARINA: Znorela bom, jaz bom ...!

Katarina steče ven, Boris v svojem večnem monologu za njo.

BORIS: Seveda boš. A si mogoče mislila, da ne boš? Saj po moje si že. Nora. Sem ti rekel – Že zdavnaj bi morala k zdravniku. Ti že predolgo govorim. In nazadnje bo še otrok, se sploh ne bi čudil, ne bi se čudil, ker ...

6.

Danes – malo prej.

Soba kot prej. Brinino truplo v mlaki krvi. Nad njo mlad policist, ki govori v mobilni telefon.

POLICIST: Vse, kar je pač treba. ... Tudi, tudi. ... Ja, zdravnik ju mora pogledat. Čeprav ni dvoma. Ni dvoma, obe sta ... Ne vem. ... Ne bom zdaj. ... Upam, da čim prej, ker bi šel domov, če se da še danes. Daj, sodnico smo včeraj čakali tri ure. ... Ja, zdaj se že skoraj vsak dan. Kaj češ. Čeprav so bolj moški. Ponavadi sin zakolje očeta, ... ponavadi ja, tu je pa, ja ... Tako pač je ... Nič ne moreš ... ja. ... Kaj češ. ... Čakava, ja. .... Ena je še kar v redu. Bila! *Smeh. Pogleda truplo, se dotakne s čevlji njenih bosih nog, ji premakne krilo.* Ne, sploh ni slaba. ... Mlada, ja. Po moje jih nima še dvajset. ... Seksi? No, zdaj bi težko rekel, razen, če si ... *Smeh.*

Iz kuhinje pride Inšpektor.

INŠPEKTOR: Tace stran!

POLICIST *v slušalko*: Ja. ... Enako, ja.

Pospravi mobilni telefon.

INŠPEKTOR: Rekel bi, da jo je vsaj pred petimi urami. Če jo je ona. Težko, da ne. Vse kaže, da jo je. Druge možnosti skoraj ni.

POLICIST: Po moje tudi.

INŠPEKTOR: Je že orng mrzla.

POLICIST: Kdaj je bil pa klic?

INŠPEKTOR: Sem ti rekel, da se pozanimaj. Pred približno tremi urami, ampak hočem natančno ...

POLICIST: Ja.

INŠPEKTOR: Ni kaj, treba bo pobrat odtise. Ko pridejo še ostali, se ne bo dalo več delat.

POLICIST: Saj nekaj sem že ...

INŠPEKTOR: Kot da sem jo že srečal. Ne vem, ves čas, odkar sva prišla ... Pa se ne morem spomnit.

POLICIST: Katero, tole ali tisto tam? *Pokaže v smeri kuhinje, od koder je prišel Inšpektor.*

INŠPEKTOR: Ne, ne, tole. *Pokaže na truplo.* Starejšo smo imeli itak zabeleženo, se je včasih napila. Sosedje so nas non stop klicali, ker je razgrajala. Nič takega.

Tišina.

POLICIST: Se spomnim. *Čez čas.* Koliko časa že rabi, da izkrvavi?

INŠPEKTOR: Preklete teslo neumno, a nisi hodil v šolo? Vedno večji idioti! Pa delaj potem!

POLICIST: Kaj se dereš. Pokliči, saj imaš telefon.

INŠPEKTOR: Ti pa pokliči profesorja, če je še živ, in mi ga daj takoj na telefon.

POLICIST: Katerega profesorja?

INŠPEKTOR: Svojega, da ga vprašam, če mogoče on ve.

POLICIST: Sem hotel samo preverit.

Inšpektor seže v žep in mu pomoli svoj nož.

INŠPEKTOR: Na, preveri. Jaz bom pa štopal. A, kaj, ko te ne bo več, da bi ti povedal. Sicer

me pa tudi zdaj ne poslušáš.

POLICIST: Kot da se je premaknila.

INŠPEKTOR: Ne poslušáš, ne.

POLICIST: Nehaj, no.

INŠPEKTOR *pokaže na truplo*: Sem jo preveril, nima več šans.

POLICIST: Škoda.

INŠPEKTOR: Nič škoda. Boljše zanjo. Po tem, kar je naredila, je boljše. Včasih je tudi Bog usmiljen.

7.

Pred štirinajstimi leti.

Visoko drevo. Vidimo le rob krošnje. Z ene od vej bingljajo otroške nogice. Nogice se gibljejo v ritmu Brinine pesmice (rajanke).

BRINA: Rdeče češnje rada jem,
črne pa še rajši,
rada tudi v šolo grem
vsako leto rajši.

Tu nam prostor dajte
za naše mlade dame ...

Ti si lepa, ti si lepa ...

KATARINA *kliče iz ozadja*: Brina, Brina!

Petje preneha, noge se skrijejo. Katarina pride s strani.

KATARINA: Brina, Brina? *Se ustavi.* Vem, da si tu nekje. Kje si, Brina? Večerja bo. Brina, kam si se skrila? –

Pogleda tudi proti krošnji. Odide. Noge spet zabingljajo. Katarina se vrne. Noge se dvignejo. Kašelj. Drevo se zamaje. Brina kašlja, drevo se maje. Katarina se ustavi pod drevesom. Gleda gor.

Spet si lezla gor. Brina! Vem, da si gor. Vidim te.

BRINA: Ne me ne.

KATARINA: Ja pa te. Pridi.

BRINA: Ne!

KATARINA: Daj no.

BRINA: Pridi pome.

KATARINA: Veš, da ne morem. Pridi, če ne bom morala poklicat policaja.

BRINA: Ne ga ne boš.

KATARINA: Bom. Tistega z brki.

BRINA: Pa kaj. Saj je prijazen.

KATARINA: O, zdaj bo pa zelo hud. Potem bo pa še oči hud.

BRINA: Nate!

KATARINA: Name, ja.

Jabolčni cvetovi padajo.

KATARINA: Ne jih trgat.

BRINA: Poglej, smrdijo.

KATARINA: Hvala, ampak ne bomo imeli nič jabolk, če boš ...

BRINA: Bomo. Je rekla babi, da jih je treba kaj dol sklatit, da bojo druge lepše.

KATARINA: Babi ve.

BRINA: Ja, ona je zelo pametna. Kot oči.

KATARINA: Ja, saj je njegova mama.

BRINA: Jaz sem tudi zelo pametna zato.

KATARINA: Nisi, če ne prideš dol. *Po pavzi.* Brina. *Po pavzi.* Si se spet pokakala?

Listje in cvetoče vejice padajo.

KATARINA: Si se. In nehaj že metat! Pridi. Saj ti ne bom nič ...

BRINA: Včeraj si se tud zlagala.

KATARINA: Ni res.

BRINA: Je. Zato se ti pa tako v glavi vrti, ker se lažeš.

KATARINA: Kaj se mi? Kaj pa govoriš?

BRINA: Babi mi je rekla.

KATARINA: Prekleta! Takoj pridi dol! Če ne, bom povedala očetu.

BRINA: Itak boš.

KATARINA: To pa ni res. Pridi. Noč bo.

BRINA: Pa kaj.

KATARINA: Tako si posrana, da še dol smrdi.

BRINA: Ti si pa nesramna. Nesramnica. O, ti, nesramnica nesramna!

Cvetovi in vejice dežujejo.

KATARINA: Pridi. Se morava umit. Če te oče dobi na drevesu, pa še posrano, bo znorel.
Bodi pametna, ljubica, si že tako velika. Vse razumeš, Brina, bodi pridna, prosim, ubogaj mamico.

BRINA: Če me ne boš tepla.

KATARINA: Veš, da te ne bom.

BRINA: Boš. Samo rečeš ...

Veje se nevarno majejo.

KATARINA: Pazi, padla boš!

BRINA: Pa kaj!

KATARINA: Potem boš pa šla v grob.

Dolga tišina.

KATARINA: V grob boš šla, res boš šla, če ne prideš takoj dol. Ti jaz povem, da boš šla. Pa še kmalu.

BRINA: Kje je pa zdaj Bogec?

KATARINA: Spančka, ker je že pozno.

BRINA: Saj je še dan.

KATARINA: Večer je. On gre prej spat.

BRINA: A ker je tako star?

KATARINA: Ja. Takoj dol, če ne ...! Živce bom zgubila!

BRINA: Saj si jih že včeraj. A potem me zdaj ne vidi?

KATARINA: Kdo?

BRINA: Bogec.

KATARINA: Vidi. On vidi tudi, ko spi. Vidi, da nisi pridna.

BRINA: Ti boš šla v grob!

KATARINA: Ja, bom, zaradi tebe sigurno prej, kot je treba.

Brina zajoka.

BRINA: Ne v grob, ne v grob! Saj grem dol. Mami. Padla bom.

KATARINA: Ne boš. Kar počasi.

BRINA: Bom!

KATARINA: Ne boš. Pazi, Brina. Ne!

8.

Danes – pred nekaj urami.

Občutje irealnosti.

Brina, bosa, oblečena v belo dolgo obleko, kot v 1. prizoru, stoji nad svojim truplom, ki še vedno leži v mlaki krvi poleg naslanjača, kot v 4. prizoru (s policajem in inšpektorjem). Dolgo stoji. Z velikim mirom gleda na svoje truplo. Počasi se obrne in se zagleda v ozadje, od koder prodre sijoče bela svetloba, ki presvetli oder. Glasba. Svetloba se koncentrira v vse ožji pas, Brina počasi stopa po njem. Izgine v daljavi. Njeno truplo ostane na tleh.

9.

Pred štirinajstimi leti.

Katarina pade na oder. Buta po vratih.

KATARINA: Spusti me ven. Slišiš? Odkleni! Brina. Kaj se spet greš? Odkleni! Nisi bila dosti tepena včeraj, hočeš bit še?

BRINA *od zunaj*: Ti boš. Oči te bo! Tebe bo, ne mene.

KATARINA: Obe bo, če ne bova pridni. Zato pa, Brina, ne se zafrkavat. Slišiš? Vem, da si huda name, ampak to ni prav, veš. Saj se bom igrala s tabo, samo skuhat moram prej. Babica mora jest ob uri. Brina! Ljubica, to ni več hec. Ti bom spekla palačinke. Kar hočeš, ti bom ...! *Zase*. Še prej te bom pa orng nažgala. *Po pavzi*. Zdaj je pa res zadost! Dost je, odpri! Odkleni in se ne hecaj več. Brina, zadnjič ti rečem. Odkleni, ker kuham. Kuham! Ne izzivaj me, ker ..., Brina, ne bom ti več rekla, ker ...! Prekleta smrklja hudičeva, odpri! Odpri slišiš?!

BRINA *od zunaj*: Ne slišim! A ne slišiš, da ne slišim!

KATARINA: Joj, kako te bom! Ne, saj te ne bom. Samo odpri, Brina. Res moram ven. Vem, da si huda name. Odpri, se bova pogovorili. Odpri mi, Brina, ljubica moja. Ne smeš se tako hecat z mano. A me slišiš? Povej, me ...?

Otroški smeh na oni strani.

Brina, ne odhajaj. Slišiš. Kosilo kuham, vse se bo prižgalo. Zažgalo se bo. Zgoreli bomo. Hiša bo zgorela! Brina, Brina! Odpri, odpri! Odpri, Brina, Brina, slišiš, a ti kaj slišiš? Prekleta smrklja hudičeva! Odpri! Prasica, mala. Pa to ne more bit res! Ej, vse se bo zažgalo. Vsaj odmakni s štedilnika. In ugasni ga. Ugasni, ker se bo ... Babica bo zgorela. Vse se bo ... Zadušila se bom tu notri. Brina, Brina, kam si šla? Kam si šla?! Pa to ni res. To ni res! Brina, vem, da ne veš, kaj delaš, ampak je resno. Resno ti rečem, da bo požar! Na štedilniku se kuha in če se ..., če se ... Brina, obe bova šli v pekel. Bogec naju gleda. Vem, da si še tu. V pekel bova šli. Obe. Ampak ti pa še prej, ker si hudobna, ker boš zažgala hišo. To je zelo hudobno, veš. Mogoče bom zdaj umrla in me ne boš nikdar več videla. Ja, umrla bom in boš ti kriva. Brina, ljubica, ampak jaz nočem, da greš ti v pekel. Tam je strašno. Smrdi in vroče je, tako vroče, kot bo kmalu tu.

Tišina. Vrata se odprejo. Skoznja se začne valiti dim.

BRINA *od zunaj*: Pa kaj se dereš, saj se samo hecala!

10.

Danes – prej.

Katarina na istem mestu. Še vedno je dim.

*Potem sprememba svetlobe, glasba v ozadju. **Občutek irealnosti, rituala.***

S strani pride Brina v preprosti dolgi beli obleki. Videti je kot angelska deklica, v gibih je mehka, nežna, drugačna kot v življenju. Katarina jo gleda. Brina se ji sproščeno nasmiha. Katarina spregovori. Počasi. Njen glas je drugačen, nekako oddaljen. Brina ne govori. Odziva se na vse, le da drugače. Tudi Katarina ima mehkejše in počasnejše gibe kot za življenja. Dialog, ki poteka med njima, je mehak in nežen. Med njima vlada velika medsebojna naklonjenost.

KATARINA: Odšla sem skozi strop. Brez žalosti. Potopljena v najčistejšo blaženost.

Tu je brezmejno. Za obzorjem omamno blesteče. Lebdeče. Lepota, ki jemlje.

Kot mleko je pritekla. Duša. Bela vsa. Z vonjem neizrekljive skrivnosti mezi. Priklon veličastja. Brezčasja. Pena dni. Milost Božja?

Vrt češnjevih cvetov, jablan, vrt granatovcev. Vse trepeče.

Besede so, kar niso več. Morala bi biti žalostna. Pa sem vse, kar je bilo in se je izpolnilo.

Imam vse. Vse, kar sem bila in imam zgolj to. Brez obžalovanja.

Brina jo prime za roko.

Ni treba vedet – kam?

Skupaj odhajata. Čez čas.

Sem. Brez obžalovanja.

Katarina se počasi ozre. Brina za njo. Katarina izgine. Brina ostane v luči. Kot da gleda Borisa.

11.1

Pred štirinajstimi leti.

Boris v pižami. Stoji pred vrati. Dolgo okleva. Odide. Izgine. Se čez hip vrne. Spet za hip postoji in potem previdno vstopi. Preden zapre, se ozre in preveri, ali ga je kdo videl.

11.2

Pred štirinajstimi leti. Potem.

Katarina v spalni srajci. Gre proti vratom, zastane, se obrne. Odide. Čez čas se pojavi s steklenico in kozarcem v roki. Sede v naslanjač. Si nalije, pije, ves čas pogleduje proti vratom. Čez čas stopi proti vratom. Posluša, potem odpre in vstopi.

Brina (18 let) sedi pod drevesom in ju gleda.

KATARINA: Zdravila bova vzeli, Brina. Samo zdravila.

Svetloba znotraj.

Ti pa ven! In to takoj.

Boris pride ven, za njim Katarina, ki reče Brini:

Takoj pridem, ljubica, samo malo počakaj.

Borisu, ki že skoraj izgine z odra.

Pogovorit se morava. Prijavila te bom, če se ne pogovoriva.

BORIS: Težke besede.

KATARINA: Ni prvič in tega ne dovolim!

BORIS: Kašljala je, na WC sem šel, kašljala je in sem šel pogledat, če hoče pit vodo ali kaj.

KATARINA: Boris, dobro veva. Ni treba, da ...

BORIS: Jaz ne vem. Povej, kaj ...

KATARINA: Že dolgo hodiš k njej. Vem, da ...

BORIS: Otrok je bolan ...

KATARINA: Ja, ampak ti ...

BORIS: Kaj? No, kaj?!

KATARINA: Vem, da hodiš k njej. Da se je dotikaš. Vem.

BORIS: Tudi ti se je ...

KATARINA: Ja, ampak ti si moški.

BORIS: Ja in njen oče. In ...

KATARINA: Tega ne bi smel.

BORIS: Česa? Ne razumem.

KATARINA: Ne delaj se neumnega. Vem, da ...

BORIS: Hočeš reči, da jaz ...? Ti namiguješ, da ...

KATARINA: Jaz vem!

BORIS: Ti si nora. To je res ...!

KATARINA: Ločila se bom. Našla bom službo in ...

BORIS: Izvoli! Meni je prav.

KATARINA: Brino bom vzela s sabo.

BORIS: To pa ne!

KATARINA: Ne dovolim, da jo, da jo ... izkoriščaš!

BORIS: Kako? Od kod? Kje imaš dokaze? Veš, da te lahko tožim, da ...

KATARINA: Tudi jaz tebe.

BORIS: Ne, to je res noro, da me lastna žena, da me ...

KATARINA: Že nekaj mesecev te opazujem.

Vrata se s treskom zaprejo.

BORIS: Otrok hoče spat!

KATARINA: Ne vem, če sploh kdaj spi. Verjetno je zato tako bolehna. Zadnje čase.

BORIS *tišje*: Zadnje čase? *Potem silovito*. Tole boš pa za zmeraj obžalovala!

Boris zgrabi Katarino tako, da se ne more braniti. Pokrije ji usta in jo vleče v sosednjo sobo. Katarina brca, vendar je Boris veliko močnejši od nje.

Ti boš mene obtoževala?! Vsako noč se nacejaš, prekleta ...! Zdaj boš pa ti mene? Misliš, da ti bo kdo verjel? Noben. Nikdar! Samo poglej se. Poglej, kako zgledaš. Smrdiš. Zato pa ne morem več s tabo. A sva se tako zmenila? Poglej, kaj si naredila s sabo. Jaz skrbim za vse, plačujem. Ti pa ...! Šla boš, ja, ampak sama od tu! In niti pare ti ne dam. Otrok bo ostal z mano. Saj še zase ne moreš več skrbet. To je res. Kmalu bo res. Vsem je jasno, da ...! Nimaš šans. Noben se ne bo spraševal ... Prekleta prasica hudičeva!

Izgineta v kuhinji. Tišina. Potem se vrata počasi odprejo. Vidimo samo otroško silhueto v spalni srajčki.

BRINA: Mami, a prideš? Mami?

12.

Zvonovi. Cerkveni zvonovi zvonijo dolgo in močno.

13.1

Pred štirimi leti.

Sprejemna soba na policijski postaji. Zvonovi ravno nehajo zvoniti. Policijski inšpektor, zdaj v uniformi, nervozno hodi sem in tja, v naslanjaču sedi Prečastiti. V ozadju stoji Brina, v rokah vrti škatlo cigaret.

INŠPEKTOR: No, zdaj ste videli, kako se to sliši pri nas.

PREČASTITI: Lepo, lepo.

INŠPEKTOR: Lepo? Oprostite, Prečastiti, ampak včasih se mi zdi, da mi bo kar ušesa razneslo. Saj ste videli, morala sva nehat govorit. Morala sva počakat, da neha zvonit. In takole je vsaj petkrat na dan.

PREČASTITI: Ah, vsi ljudje smo na kaj preobčutljivi. Jaz na to, vi na ono, gospodična na ...

BRINA: Na slab šit.

PREČASTITI: Kako? Ja. Ampak vidite, Gospod, ki je nad nami, vse to sprejme, ker, kako bi rekel – razume. On vse razume. Lepo, lepo.

INŠPEKTOR: Nič lepo! Tu nismo v cerkvi, ampak na policijski postaji. Tu moramo delati, ne pa ...

PREČASTITI: Hočete reči, gospod višji inšpektor, da mi pa ne delamo? No, no. Gospod nam je dodelil različne naloge v življenju, različne zadolžitve. Meni to, vam to. In vsi se trudimo, da bi jih opravili po svoji najboljši vesti. Pač najboljše, kar zmoremo, kajne gospodična?

BRINA: Odjebi.

INŠPEKTOR: No, punca.

PREČASTITI: Zakaj je pa ona tu, če smem vprašati?

BRINA: Ker sem očeta zaklala. Prej pa še mamó, pa babico, babico sem še spekla –
Smeh.

INŠPEKTOR: Droge.

BRINA: Kakšne droge? Samo kondome sem kradla! *Prečastitemu.* A rabiš kakšnega?

PREČASTITI *tišje*: Ja, in kaj boste zdaj z njo? Kaj ponavadi naredite s takimi?

BRINA: Kol nam nabijejo skoz rit. Saj boš pomagal?

INŠPEKTOR: Še eno tako pa ti ga bom res. *Prečastitemu.* Nekako jo moram ustavit.

PREČASTITI: Razumem, čeprav lahko poskusite najprej z lepo besedo in šele potem ...

INŠPEKTOR: Ne mi z moralo, ker vsi vemo, da je tudi vaša bolj bosa.

PREČASTITI: No, to je pa že preveč!

BRINA: Bla, bla, bla.

Oba jo samo na hitro pogledata.

INŠPEKTOR: Nisem mislil tako, ampak ..., ampak a me lahko, prosim, pustite do besede?

PREČASTITI: Saj kar naprej govorite!

BRINA: Bla – bla, bla – bla, bla – bla. Bla –

INŠPEKTOR *Brini*: Ne samo kol, še kaj družga boš dobila! *Prečastitemu.* Mislim, jaz nisem rekel, da vi ne delate, ampak ..., mislim, to tudi ni pomembno.

PREČASTITI: O, pa še kako je pomembno. Vse je pomembno.

INŠPEKTOR: Ja, ampak zdaj so pomembni samo decibeli!

PREČASTITI: Decibeli?

BRINA: Deci – beli.

INŠPEKTOR: Decibeli, ja!

BRINA: Dedci beli – dedci črni, dedci – bljek!

INŠPEKTOR *Brini*: V zapor boš šla! *Prečastitemu.* Ljudje se upravičeno pritožujejo, kmalu

bomo vsi gluhi, na stotine pritožb imam v predalu. Sami veste, sem vam jih posređoval. Ampak vi ne odreagirate, delate se, da tega ni, da je vse lepo in prav. Po moje ste jih vrgli v koš!

BRINA: O, ti prasec!

PREČASTITI: Če je ne boste vi odstranili, jo bom jaz! In da veste, prav vsako prošnjo ali kot vi temu rečete – pritožbo smo obravnavali in ...

INŠPEKTOR: No, in? In? To me zanima ...!

PREČASTITI: Vendar smo ugotovili, da so vse po vrsti brezpredmetne, ker ...

INŠPEKTOR: Ker, ker?

PREČASTITI: Ker so, kot sami veste, v skladu z določbo. Vsak naš zvon, gospod inšpektor zvoní v skladu z zakonom. Obžalujem, da morate to slišati prav od mene. Vendar bom sprejel vaše opravičilo, čeprav bi glede na svoj položaj morali poznati zakone te države in nas ne bi smeli po nepotrebnem vznemirjati.

Brina si tiho popeva – din – don, pleše in si slači majico. Prečastiti je tako zavzet s sabo, da je ne gleda, Inšpektorja pa njeno vedenje trenutno ne moti.

Če bi bili količkaj prosvetljeni, bi vedeli tudi, da gre v primeru zvonjenja pravzaprav za glasbo. Cerkveno glasbo. Če najdem primero, ki jo boste morda razumeli, je zvonjenje zvonov kot angelska muzika. Zvonimo ob posebnih urah in posebnih priložnostih, recimo ob pogrebih. Bog nam je naložil, da pospremimo človekovo dušo na njeni poti ...

Brina stopi pred Prečastitega.

BRINA: V pekel! Še prej se je pa dotikamo, stikamo po njej. Mečkamo jo, tlačimo, teptamo. Potem se pa zgražamo, ker ni več lepa naša dušica. Tko mlada, pa že tko pokvarjena! Fuj!

PREČASTITI: Od hudiča si, res!

BRINA: Babi mi je pa rekla, da smo vsi od Boga.

PREČASTITI: Premlada si, da bi razumela.

BRINA: Ko bom stara, me pa ne bo več. Kaj pa zdaj?

INŠPEKTOR: Zdaj se pa obleci, lepo obleci. Obleci se, punčka.

13.2

Pred štirimi leti. Še vedno tam, le malo kasneje.

Prečastiti sedi v naslanjaču. Brina se sklanja k njemu, mu neprižgano cigareto moli pod nos.

BRINA: Da vidim, če imaš kaj ognja.

PREČASTITI: Kje?

BRINA: Mi ga boš pokazal?

Prečastiti se lascivno nasmehne.

PREČASTITI: Prav nič te ni sram, kaj?

BRINA: Tebe bi moralo bit.

PREČASTITI: Ker sem te videl golo?

BRINA: Nisi me še videl.

PREČASTITI: Vsa si zbegana. Pridi kdaj v cerkev.

BRINA: Ni mi všeč.

PREČASTITI: Pridi, te bom kaj naučil. Razložil ti bom Kristusovo trpljenje.

BRINA: Ti si pokvarjen, ne pa jaz.

PREČASTITI: Z mano se ne govori tako.

Vstopi Policaj v uniformi, za njim Katarina, očitno opita.

POLICIST *Katarini*: Tu počakajte, gospa, takoj se vrnem.

Katarina nekaj zamrmra. Brina stopi za Policistom.

Kam pa?

BRINA: Na stranišče.

POLICIST: Moram vprašat Inšpektorja, počakaj.

KATARINA: Ni treba, ker beži pred mano.

POLICIST: Se poznata?

KATARINA: Jaz njo poznam, ona mene očitno več ne.

PREČASTITI: No, lepo.

Katarina stopi do Prečastitega.

KATARINA: Kaj ste pa vi zagrešili?

Policist smeh.

POLICIST: Oprostite.

KATARINA: Dame imamo prednost. Razen, če me ne vzamete v naročje.

Prečastiti se hitro dvigne.

Hvala, zelo ste prijazni.

Katarina sede.

POLICIST: Gospod inšpektor bo takoj. *Prečastitemu.* Ga želite počakati kje drugje?

PREČASTITI: Ne, tu je prav zanimivo.

Policaj odide. Tišina.

KATARINA: Zdaj se pa počutim kot doma. Prav enak naslanjač imam namreč doma.

Pravzaprav je edino, kar mi je njen oče (*pokaže na Brino*), moj bivši, dovolil vzeti iz hiše.

BRINA: Sploh ne vem, o čem govori.

KATARINA: On je prava živina.

PREČASTITI: Ne smete tako.

KATARINA: Politična. Sigurno ga poznate. Je skozi na televiziji.

BRINA: Nehaj!

KATARINA: Saj bi vam ponudila, kaj za spiti, pa ...

PREČASTITI: Niste doma.

KATARINA: Ne, čeprav – *Smeh*. Občutek je podoben. Ne, vem, če samo zaradi naslanjača. *Brini, zelo glasno.* Verjamem, da me nisi vesela, ampak jaz pa tebe sem, punči. Že celo večnost te nisem videla, povsod sem te iskala. Dobro se znaš skrit. *Prečastitemu.* Ampak včasih je bilo pa vse drugače, ko je bila še punčka, takšna luštna, majčkена, s kodrčki, ja, kot cukrček je bila, pa prijazna, je nabrala jabolčnih cvetov, samo zame. Samo meni jih je ...

BRINA: Metala v glavo.

KATARINA: No, zdaj pa pogledajte. Vidite, kaj je iz nje.

PREČASTITI: Jaz se na vašem mestu ne bi čudil, gospa.

KATARINA: Saj se ne. Kaj se čem pa čudit? A se sploh še splača čudit? Kaj bo pa drugače? Nič. Isto sranje. V najboljših familijah je sranje. Danes pa sploh. Se že vsi sramujemo drug drugega. Starši otrok, otroci staršev. To je že povsem naravno. Ampak vi imate pa sigurno kakšen dober nasvet glede tega, Prečastiti? Ne mislim na splošno. Osebnostno, samo osebnostno me zanima.

PREČASTITI: Za začetek bi predlagal dobro spoved.

KATARINA: Ja, že zelo dolgo se nisem spovedala. Čas bi že bil, da gre duša malo na inventuro. *Smeh.* Ja, mogoče bi pa pomagalo! Je to greh, če ...

PREČASTITI: Je, ampak Bog vam bo odpustil, ker on je zelo dobrotljiv. Vendar se morate najprej pokesat.

KATARINA: Kaj se čem kesat! Vse v življenju sem naredila narobe, čeprav sem hotela vedno samo najboljše. Ampak res. Pa ni šlo. Kot da je imel skoz hudič prste vmes. Eni, (*pogleda Brino*) eni ljudje so rojeni za nesrečo, kaj češ.

BRINA: Pizda, tih bod! Bruhala bom.

PREČASTITI: Pa ne tu, pojdi na ..., saj veš kam.

KATARINA: To se tako reče. Jaz lahko tudi ...

PREČASTITI: Pa ne boste.

KATARINA: Zaenkrat še ne, čeprav ...

Vstopi Inšpektor, prinese nekakšno merilno napravo.

PREČASTITI: Zadnji čas! Gospema tukaj je namreč slabo.

INŠPEKTOR: Lepo. Da ste počakali. Zdaj bova pa skupaj ugotovila, za koliko decibelov kršite ... Še par minut počakava. *Katarini.* Vam je res slabo?

KATARINA: Slabo, zelo slabo je, in nič boljše ne bo. Ampak, kaj hočemo, je pač tako.

INŠPEKTOR: Čez noč se boste lepo streznili, jutri pa domov.

KATARINA: Saj sploh nisem pijana.

INŠPEKTOR: Ne. *Brini:* Ne misliš še povedat? Še kar trmariš?

BRINA: Ne.

INŠPEKTOR: Kaj pa, če smo odkrili, da ...

PREČASTITI: Presenetljivo, a ne? Da sta gospe pravzaprav v sorodu. Tale je pravzaprav njena hči.

BRINA in KATARINA *skoraj istočasno*: Ne! O, ti prasec!

INŠPEKTOR: Res? Ja, odlično. Tega pa res nisem vedel. Zanimivo.

BRINA: Nisem! Jaz jo prvič vidim.

KATARINA: Jaz tudi njo. Prišežem! *Prečastitemu*. In jaz sem vam zaupala. Zakaj me vsak dedec vedno izigra? Vsak, ki mu zaupam, me že v naslednjem trenutku izigra. Prekleti dedci hudičevi! Vidite, to je greh. V nebo vpijoč greh. Pa to, da nimate nič za spit tukaj! Dajte no, gospod inšpektor, prav gotovo imate kaj, morate imet, saj drugače ne bi mogli zdržat tegale sranja vsak dan.

INŠPEKTOR: Malce tišje, gospa.

KATARINA *Brini*: A imaš vsaj kakšen čik?

BRINA *Katarini*: Pizda, nehaj že!

INŠPEKTOR *Brini*: A potem si res njena hči? Me veseli. Me veseli, da tvoja mamica še ni mrtva.

KATARINA *Brini*: O, ti prasica mala! Nisem še mrtva! Ampak bom kmalu. Zelo kmalu. Samo še teh nekaj hektolitrov spijem, pa bom! Pa bom šla v grobek. Grobek, ljubica.

Brina skoči na Katarino, da jo vrže na tla. Inšpektor skoči med njiju. Drži Brino.

INŠPEKTOR: Pomiri se, punči, pomiri se.

BRINA: Ubila jo bom, enkrat jo bom res!

Brina joče v Inšpektorjevem objemu.

KATARINA: Oprosti mi, oprosti, ljubica. Ne bom več, jutri bom nehala, res bom nehala.

PREČASTITI: Bi že zdavnaj morali, gospa. Saj niti začeti ne bi smeli.

Pride Policaj. Začuden.

INŠPEKTOR *Policistu*: Odpelji jo. Naj se uleže v moji sobi. Vse bo v redu, punči, pomiri se.

KATARINA: Oprosti, mi, Brina, oprosti mi.

INŠPEKTOR: Tudi vi se pomirite, gospa.

Policist odpelje Brino. Tišina. Potem.

INŠPEKTOR *Katarini*: Tole boste pa zdaj morali malo razložiti, gospa. Klicali smo namreč njenega očeta.

KATARINA: Moj bivši.

INŠPEKTOR: Pravi, da jo že en teden išče. Dekle očitno bega. Ampak gospod je trenutno v tujini. Vrne se šele čez dva dni. Punca je stara štirinajst let. Nekdo mora skrbet zanjo! Zakaj ni otrok medtem pri vas, če ste vi res njena mati?

KATARINA: Ker jo je sodišče dodelilo njemu! K meni sme samo na obisk. Enkrat na mesec. In nič več, kar je obupno, ampak ... Razen tega Brina sploh noče bit pri njem, ker ... Pravzaprav tudi ne bi smela bit pri njem, ker jo on ...

INŠPEKTOR: Pri vas pa tudi ne, če prav razumem.

PREČASTITI: Torej jo je treba spraviti v kakšno dobro institucijo!

KATARINA: Ja. Ne vem. Pač nekaj, kar bi bilo najboljše za otroka. Ker on jo pa prav dobesedno, ampak dobesedno jo ... Saj veste kaj.

Zvonovi. Vsi se trudijo, da bi jih prevpili.

INŠPEKTOR *Katarini*: Ne slišim! *Prečastitemu*. Vam je zdaj jasno, kaj se tu dogaja?

PREČASTITI: Pekel. Čisti pekел.

14.

Danes – prej.

*Jarka svetloba. Glasba. Zvonovi izzvenevajo v ozadju. Brina v beli obleki, Katarina stoji ob njej in jo ljubeče gleda. Ko govori, je njen glas spremenjen, oddaljen. Vse nam daje **občutek irealnega prostora**.*

KATARINA: Tudi sanje so delo Boga. Ampak ne sanjam. Hitro hodim skozi čas. Ne morem opisati.

Tebi ni treba. Ti veš. Že vse veš? Kako daleč bova šli? Ti z mano, kako daleč?

Tako nežno je vse. Reka. Kot mehka dolina solz. Kot topel poletni dež. Listje od blizu. Travniki omamno dišeči, visoke trave, rože, poljane nepregledne, širjave. Nečimrnost časa.

Spomini se ne dotikajo. Pojdi? Ohrani luč in se ne oziraj – tega mi ni treba več reči.

Imam vse, kar sem bila, in imam zgolj to. Hrepenenje je mimo. Samo misel odzvanja.

Brez obžalovanja.

Brina ji z rahlo gesto pokaže, da morata nadaljevati pot.

Povsod so duše. Čez most? Ne pridem čez. Ko stopiš nanjo, se pot razširi?

O, srečna duša moja. Vse je zapisano.

Počasi izgineta v daljavi.

15.1

Pred štirinajstimi leti.

Boris sedi v naslanjaču. V rokah drži papir in svinčnik. Na glas in skoraj napamet obnavlja, kar ima napisano na listu. Vmes tudi korigira. Išče prepričljiv nastop, pravi ton in gesto. Deluje precej izumetničeno.

Brinine noge bingljajo z drevesa.

BORIS: Ja, popolnoma vas razumem, ampak poskušajte razumeti tudi vi mene. Res ne bi rad, da bi moja hčerka rasla v okolju, ki ni primerno zanjo. Za otroka je treba skrbeti, in to kar se da kvalitetno. Treba mu je nuditi vse, kar potrebuje za brezskrbno in srečno življenje. Za to pa so potrebna predvsem sredstva. In nekomu, ki ni sposoben zaslužiti niti za svoj lastni kruh, ne bi smeli nalagati odgovornosti še za drugega. Seveda bi v vsakem primeru plačeval za otroka. Vendar so za mlado dušico pomembni tudi mentalni vzgibi in intelektualni razvoj, ki sem ji ga v vsakem primeru sposoben dati. Razen tega jo imam tudi neskončno rad. Zato ne morem dopustiti, da mi jo kdo vzame! Ne dovolim, da mi vzamete nekaj, kar mi že po naravi pripada! Ne dovolim! *Se ustavi.* Ne, ni v redu.

Začne znova.

Spoštovani gospodje sodniki, pravzaprav ne vem, kako naj začnem. Vendar priznam, da bi se mi zdelo skoraj nedopustno, če bi vaša odločitev nastala zgolj na temeljih nekih splošno uveljavljenih pravil, ki pa, če jih podrobneje pogledamo, sama po sebi nimajo kakšnih realnih osnov. Po pravici rečeno, bi tudi sam rajši, oziroma ne bi imel nič proti, če bi moja hčerka od zdaj naprej živela predvsem z materjo. A naj bi še tako hotel, tega preprosto ne smem dovoliti, in sicer iz razlogov, ki vam jih bom natančneje predočil v nadaljevanju; a ste z njimi, prepričan sem, do neke mere tudi že seznanjeni. Da pa bi mi verjeli, moram iti nazaj v čas in upam, da ne bom za nikogar od vas zaradi tega dolgočasen. Z ženo sva se srečala, ko je bila ona še zelo mlada. Niti petnajst let še ni imela. Sam sem bil skoraj enkrat starejši od nje. Ljubezen res ne sprašuje za leta. Bila je res čudovita deklica in prav rad sem verjel, da je starejša. Kar nekaj let sva morala biti diskretna, a nama je bilo zato morda še lepše. Dokler, dokler je nisem poročil. Po naravi sem esteta, ona pa se je nenadoma začela spreminjati, ne vem zakaj, ampak ni bila več ista. Postajala je nekako vse bolj depresivna, bleda, siva, kot bi nekako lezla vase. Posebno po

porodu. Pošiljal sem jo k zdravniku pa ... Preveč se je spremenila in naenkrat ne moreš več. Zato pa je hčerka rasla in cvetela. Bila je prekrasna majhna deklica. Mikavna, prijazna in vse bolj podobna svoji mami. Tako tanka in nežna, mehka, drobcena, tako nedolžno je strmela vame, ko, ko ... *Kot da odgovori na vprašanje.* Ne, ne, zdaj govorim o spominu na svojo bivšo ženo. Ja, to, ki me danes tu obtožuje. Nekoč sem jo pač imel rad.

Spet znova.

Absolutno se strinjam, da je treba gledati predvsem na otrokovo dobro. Razumem tudi, da bi hčerka rada ostala pri materi, mislim pri moji bivši. Vendar sem hkrati prepričan, da tega ne boste dovolili. Hčerka se še ne zaveda, ona je še premlada, da bi vedela. Kaj pa lahko sploh ve štirileten otrok. Nič takega, da bi kaj povedal. Brina je moja hči in verjemite, da ji ne bi nikdar storil nič žalega. Včasih jo pobožam, poljubim jo, in nikdar nisem opazil, da ji to ne bi bilo všeč. Nasprotno, stisne se k meni, normalno kot otrok k očetu. Pa saj ji ne delam nič takega. Ko jo včasih pogledam, se spomnim svoje žene, ampak to je normalno. Normalno je tudi, da se zdi vsak otrok svojim staršem najlepši. Na otroke smo ponosni tudi zato, ker so naši. Otrok je edino, kar je res tvoje. Posebno, ko je majhen, ko je najbolj odvisen od tebe. Če imate otroke, potem veste, o čem govorim. Ko ga prvič primeš v roke, začutiš njegov dih, kožo, ko začutiš, kako se prižema k tebi, kako sledi vsakemu tvojemu gibu, besedi, kako se ti prepušča z vsem srcem, z vsem svojim majhnim telescem, ko veš, da ti pripada, da ..., takrat ..., takrat si ... Ne. Nisem zašel. In vse to je normalno!

BRINA *iz ozadja*: Rdeče češnje rada jem, črne pa še rajši ...

Poskusi še zadnjič.

BORIS: Trudil se bom, da bom kratek, vendar bi vas prosil, da mi naklonite pozornost in me poslušate. Življenje moje hčerke je odvisno od ...

BRINA: Rada tudi v šolo grem, vsako leto rajši, tu nam prostor dajte ...

15.2

Pred štirinajstimi leti in zdaj.

Vse isto kot prej. Boris s papirji v naslanjaču. Brina – otrok zadaj na drevesu. Brina – odrasla pride iz kuhinje in se ustavi ob Borisu, ki se ne ozre. Potem odide do vhodnih vrat in prime za kljuko. Se ozre v smeri drevesa, s katerega se sliši.

BRINA: Kam pa greš? Slišiš? Tu moraš ostati. Pri meni! Nikamor ne greš!

Brina odide ven.

BORIS: Kaj se pa dereš?

BRINA: Nič.

BORIS: Komu pa vpiješ?

BRINA: Njej!

BORIS: Saj ni nikogar.

BRINA: Ker je šla.

BORIS: Kdo? Nikogar ni.

BRINA: Ona je. Tebe ni.

16.1

Danes – pred nekaj urami.

KATARINA kliče iz sosednjega prostora: Pridi, mi boš pomagala. Brina? Bova prestavili mizo. Brina?

Katarina pride na oder. Presenečena je, ker Brine ni. Sama začne vleči mizo na oder. Nenadoma se spomni, vzklikne. Smeh.

Upam samo, da si se dobro skrila, ker te bom našla, našla te bom!

Steče z odra. Se kmalu vrne.

Pa kam si šla? Saj nisi več majhna. Brina! Ampak te bom našla, še bolj se skrij, ker drugače te bo mamica takoj našla. Takoj zdaj te bom! Še prekmalu bom odkrila tvoje skrivališče. Saj dobro vem, kje si. Vem. Pazi, prihajam, prihajam.

Katarina steče z odra. Se kmalu spet vrne.

Pa kje si? Brina, ni več hec! Brina? Če me slišiš, pridi ven. Čeprav ne vem, kam bi se še lahko skrila.

Stopi k vhodnim vratom. Jih odpre pogleda ven, zakliče.

Brina?

Zapre vrata. Nesrečna odtava do stola.

16.2

Danes – pred nekaj urami.

Katarina sedi v naslanjaču. Ob njej skoraj prazna steklenica. Tišina. Vhodna vrata se odprejo. Brina počasi vstopi. Postoji pri vratih. Zagleda mater, ki se ne ozre. Katarina skrije steklenico, v nadaljevanju se trudi, da bi skrila pijanost, Brina pa, da je ne bi preveč opazila. Čeprav tudi ona ne deluje preveč trezno.

BRINA *čez čas*: Oprosti.

KATARINA: Ni kaj. Saj te samo eno uro ni bilo.

BRINA: Pol.

KATARINA: Si pač rabila dozo.

BRINA: Nisem.

KATARINA: Težko verjamem.

BRINA: Ni treba. Zakaj je pa miza tu?

KATARINA: Se mi je zdelo, da bi raje tu jedli.

BRINA: Dajva.

KATARINA: Jest?

BRINA: Ja, umiram od lakote.

KATARINA: Res?

V tišini postavitva mizo na sredino sobe.

BRINA: Tu je bolj fajn, ja.

KATARINA: Večerja je mrzla. Najprej sem jo zažgala, zdaj je pa še mrzla.

BRINA: Pa pogrej. Kaj si pa skuhala?

KATARINA: Boš videla. Pogrni mizo.

Katarina odide. Brina za njo. Se vrne s prtom.

BRINA: Pa kakšno glasbo bom dala gor.

KATARINA: Ja.

BRINA *tišje*: Je prav mrtvaška tišina.

Katarina pride nazaj. Potem hodita nekaj časa ven in noter.

KATARINA: Kaj si rekla?

BRINA: Nič.

KATARINA: Nič mi ne poveš o šoli. Saj hodiš zdaj v šolo?

BRINA: Ja.

KATARINA: In kako je?

BRINA: Dolgčas, kaj pa družga. A ti pa še nisi v službi?

KATARINA: Ne še, nekaj sem našla, čeprav ...

BRINA: Ni v redu.

KATARINA: Ne.

Katarina hitro odide.

BRINA: Kje imaš pa ...? *Tišje.* A tudi radia nimaš več?

Brina zagleda steklenico. Jo postavi na mizo. Steklenica je skoraj prazna. Katarina pride s hrano. Zagleda steklenico, a se dela, da ni nič. Hrano postavi na mizo.

KATARINA: Res ne vem, če ti bo všeč.

BRINA: Štruklji?

KATARINA: Ne, danes je nekaj po kitajsko.

BRINA *neprepričljivo*: Super!

Sedeta.

KATARINA: Ne vem, prvič sem ... A zdaj imaš pa spet sošolce?

BRINA: Ja.

KATARINA: In?

BRINA: Nič. V redu.

Jesta v tišini. Čez čas.

KATARINA: Lepa glasba.

BRINA: Glasba?

KATARINA: Kot nekakšni zvonovi? Saj so zvonovi?

BRINA: Nobene glasbe ni.

KATARINA: Sem mislila, da si ti prinesla.

BRINA: Ne.

KATARINA *smeh*: Ah, potem mi pa spet šumi v ušesih.

BRINA: Ja.

KATARINA: Vse sorte pride z leti.

Čez čas.

BRINA: Zakaj se pa bolj ne potruđiš?

KATARINA: Saj ga nisem jaz spila.

BRINA: Ne, ne govorim o tem. Mislim za službo. Če bi se malo bolj potrudila, bi gotovo kaj dobila.

KATARINA: Se ti ne zdi, da bi se morala ukvarjat predvsem s sabo?!

BRINA: Pogovarjava se. Ti si me vprašala o šoli, jaz pa ...

KATARINA: Ja, ampak jaz sem tvoja mama, ti pa ... ne moreš ti mene učiti, kaj naj delam, kaj smem in česa ne.

BRINA: Saj te ne učim! Rada bi samo, da bi nehala pit.

KATARINA: Saj ne pijem več!

BRINA: Kako, da ne? Kdo je pa to ...?

Brina pokaže steklenico na mizi.

KATARINA: Zlil, ja to tudi mene zanima. Kdo je to zlil?

BRINA: Zlil? Spila si!

KATARINA: Oprosti, ampak zaenkrat še zelo dobro vem, kaj delam. Čeprav mi hočejo vsi, vsi mi hočete dokazati, da sem ...

BRINA: Ne, zdaj ti meni dokazuješ, da sem jaz zlila to sranje ven zato, da bi lahko potem obtožila tebe, da si ti ... Halo!?

KATARINA: Kar pustiva. Raje ne govoriva več o tem. Boš še malo riža? Zelenjava je prav dobra, a ne?

BRINA: Ne, jaz hočem to razčistiti!

KATARINA: Nehaj. Tega ne moreš. Pusti, pusti.

BRINA: Ne, jaz moram ...

KATARINA: V življenju ne moreš nič razčistiti, ljubica. Ničesar ne moreš ...

BRINA: Govori o sebi!

KATARINA: Saj govorim. O, kom pa misliš, da govorim?

BRINA: A potem priznaš, da si se zmotila, da nisem jaz zlila ali spila te steklenice ampak ...

KATARINA: Ti si jo prinesla, a ne?

BRINA: Ja, ampak polno.

KATARINA: Ja, se mi zdi, da je bila polna. Zdi se mi, spomnim se, da je bila, ampak lahko pa, da ni bila.

BRINA: Bila je, saj sem jo jaz kupila!

KATARINA: Tišje, no, saj ni treba tako vpiti. Tole moji sosedje samo čakajo, da kdo povzdigne glas. Pri meni je treba skoraj šepetat.

BRINA: Jaz sem mislila, da si res nehala piti, mama!

KATARINA: Saj sem nehala. Jasno, da sem nehala. Ne boj se, ljubica, ne bom več, nikdar več ne bom. To mi pa res lahko verjameš.

BRINA: Ampak kdo je pa potem spil tole?

KATARINA: Ja, tega pa ne vem. Sem mislila, da si ti proč zlila.

BRINA: Da sem jaz zlila, zato, da bi potem tebe obtožila, da si ti spila, čeprav v resnici nisi.

KATARINA: O, ne, tega pa nisem rekla. To je pa že preveč komplicirano zame.

BRINA: Potem pa sama povej.

KATARINA: Kaj?

BRINA: Kar sem te vprašala.

KATARINA: Kaj že?

BRINA: Da ..., no, zdaj pa že jaz ne vem.

KATARINA: No, vidiš, nima smisla. To nima smisla. Važno je, da se razumeva, a ne? In še bolj važno je, da nisi več na drogi. To je pa res važno.

Tišina.

BRINA: Ja. Saj nikdar nisem zares bila. Prav zares ..., mislim ... Saj razumeš, kaj mislim? Da si ..., pa saj štekaš.

KATARINA: Ja. In to je važno, ja. Ampak najvažnejše je pa, da hodiš v šolo, da spet ... A ne? Da hodiš v šolo, ja, ja, to je pa sigurno najbolj važno.

BRINA: Ja, hodim, ja. Hodim in imam sošolce. Fajn sošolce imam. Ja.

KATARINA: No, to je važno, to je pa zares važno. A ne? Ja.

BRINA: Ja.

Dolga tišina.

KATARINA: Pa še mesa vzemi.

BRINA: Hvala.

Dolga tišina. Brskata vsaka po svojem krožniku. Katarina ves čas zaljubljeno pogleduje steklenico. Kot mimogrede pripomni.

KATARINA: Da se ne boš sekirala. Jaz sem zlila tisto vino. Zdaj sem se spomnila. Saj si rekla, naj ga zlijem, če ... Ampak ga nisem do konca, ker si ravno prišla. No, ga bom pa zdaj. Zdaj ga bom pa do konca. Mislim ... zlila.

Že hoče vzeti steklenico, ko jo Brina ustavi.

BRINA: Ne, ne, kar pusti ga tu. Mene čisto nič ne moti.

KATARINA: Ne, saj nisem mislila, da te moti, ampak ...

BRINA: Mogoče ga bom pa jaz pila.

KATARINA: O, ne, ti pa ne. Ne smeš, otrok si še!

BRINA: Kdaj si pa ti začela? No, koliko si bila stara? Se sploh spomniš?

Katarina se zagleda nekam v prazno.

KATARINA: Pa je glasba. Poslušaj, prav lepa glasba je.

BRINA: Ni.

KATARINA: Je.

BRINA: Blede se ti.

17.

Pred dvajsetimi leti in danes – irealno.

Od zunaj pride Boris. Kar v plašču stopi do mize. Pogleda proti kuhinji. Ne opazi Brine, ki sedi za mizo in se baše s češnjami, da ji njihov sok teče po bradi. Tudi Katarina, ki vstopi kasneje ne opazi Brine. Nasprotno pa ju Brina, medtem, ko je, zelo natančno posluša.

BORIS: Katarina? Oprosti, nisem mogel poklicat.

Tišina.

Kaj pa je? Kaj pa delaš?

Katarina pride v plašču.

BORIS: Saj sem ti omenil, da me dolgo ne bo. Si me spet iskala?

KATARINA: Ne.

BORIS: Zakaj si pa v plašču?

KATARINA: Ne vem.

BORIS: Se slabo počutiš?

KATARINA: Ne.

Boris sede v naslanjač.

BORIS: Pridi sem.

Katarina obstane poleg mize.

BORIS *čez čas*: Moraš kaj reč, Katarina. Drugače ne vem, kaj je s tabo.

Katarina le skomigne z rameni.

Tudi ne vem, kako naj ti pomagam, če ne vem ...

KATARINA *čez čas*: Žalostna sem.

BORIS: In? *Čez čas*. Mislim, zakaj?

KATARINA: Ne vem. *Čez čas.* Zaradi vsega.

BORIS: Boš pa morala bit malo bolj določna.

KATARINA *pokaže na prsi:* Tu me trga.

BORIS: Ampak zakaj? Nek razlog mora bit.

KATARINA: Ne vem.

BORIS: Razmisli, jaz nama bom pa prinesel nekaj za spit.

Boris izgine v kuhinji.

KATARINA: Razmisli. Ti.

Boris se vrne s kozarcema in steklenico.

BORIS: Sem ti rekel, da zame ni treba kuhat ne vem kakšnih kosil, mislim večerij. No, si jo itak zažgala. Nič hudega, da ne boš mislila, da ... Ne. Sploh se ne čudim, saj tudi nimaš kje skuhat. Nimaš niti pravega štedilnika. Si kaj študirala danes?

KATARINA: Ne.

BORIS: Misliš sploh kdaj končat šolo?

KATARINA: Ja.

BORIS: Kdaj?

KATARINA: Ne vem.

BORIS: Nisi prav zabavna.

KATARINA: Ne.

BORIS: Ampak nekaj moraš delat. *Po pavzi.* Razmišljal sem. Preselila se bova k moji mami. Hiša je ogromna, ima vrt. Midva pa se tu stiskava. Vem, da misliš, da te ne mara. Ampak to ni res. Prav rada te ima. In ne bo več sama. Kaj misliš, Katarina?

KATARINA: Da si razmislil.

Danes – pred nekaj urami.

Brina pospravlja mizo. Katarina jo opazuje.

KATARINA: Odkod pa ...? A še zdaj ne znaš jest kot je treba?

BRINA: Kaj?

KATARINA *ji vrže krpo*: Na, obriši se okrog ust.

Brina si najprej z roko obriše usta. Ugotovi, da je rdeča.

BRINA: Ja, kako pa ...

KATARINA: Mi ni jasno.

BRINA *čez čas*: Ti povem, kaj sem sanjala?

KATARINA: Če res moraš.

BRINA: Ja. Bila sem lepa gospa. Imela sem spletično. Rodila sem otroka in ga nesla ven na sonce. Hiša je bila na majhnem hribčku, kot na otoku sredi jezera. Oče je sedel na strehi in se smejal, ni me motilo. Vse je bilo lepo. Bila sem presrečna. Iz jezera sta prišla konja, prelepa. Otroka sem držala pred sabo. Odprla je gobec in ga zgrabila. In tako v nedogled. Rojevala sem otroke, ona pa mi je enega za drugim požrla. Ona – kobila.

KATARINA: Mogoče je bil pa On – konj?

BRINA: Ne. Potem sem se razjezila. Nisem mogla več roditi. Zaprla sem se v hišo in vzela puško, imela sem veliko orožja. Konji niso nehali prihajati. Enega za drugim sem postrelila. Zanimivo, a ne?

KATARINA: In kdo je bil oče tvojih otrok?

BRINA: Oče je jahal na strehi in se smejal.

KATARINA: Vem. Vprašala sem te, kdo je bil oče? Si kaj vzela, Brina?

BRINA: Ne.

KATARINA: Si.

BRINA: Raje poglej sebe.

KATARINA: Kje si bila prej?

BRINA: Prijelo me je, da bi odšla. Pa sem prišla nazaj.

KATARINA: Vesela sem, da si prišla.

BRINA *neprepričljivo*: Ja.

KATARINA: Obleci obleko, da vidim, kako ti paše.

BRINA: Ne.

KATARINA: Tako rada bi te videla.

BRINA: Tečna si, veš to?

Katarina že odpira zavoj, vzame ven obleko. Brina si jo oblači.

KATARINA: Ja. Lepa si. Prelepa si, veš to?

BRINA: Ti si pa kot ena spletična.

KATARINA: Kaj?

BRINA: Se mi zdi, da sem imela prav tako obleko v sanjah. Čisto tako.

KATARINA: No, zdaj sem te videla. Lahko jo slečeš.

BRINA: Ne, saj ni slaba. Prav vseč mi je.

KATARINA: Ja, ampak jo vseeno sleci

Brina se zavrti v dolgi beli tančici.

BRINA: Te kdaj prime, da bi odšla in se ne bi več vrnila?

KATARINA: Ne. Ti bom kaj drugega kupila za rojstni dan. Oprosti.

Katarina jo vleče za obleko.

BRINA: Pusti me, no. To so itak samo sanje. Ampak v bistvu je pa zanimivo. Ja, počutim se res kot ena gospa. Čisto odrasla.

KATARINA: Otrok si še, Brina. Sleci to, prosim. Sleci obleko, če ti rečem!

BRINA *smeh*: Mama, mama. Sem sploh kdaj bila otrok zate?

KATARINA: Zadrogirana si!

BRINA: Nisem!

KATARINA: Si!

Brina se ustavi.

BRINA: Nisem! Ampak ti pa si. Ti si pa spet pijana.

Katarina jo udari po licu. Brina čez čas.

BRINA: Moram it.

KATARINA: Ne, počakaj. Počakaj, sem rekla!

BRINA: Hočeš še težit?

KATARINA: Ne. Samo ... sedi še malo.

BRINA: Očetu sem obljubila, da ne bom predolgo ostala.

KATARINA: A zdaj si postala pridna punčka?

BRINA: Ne zafrkavaj!

Čez čas.

KATARINA: Kakšna je pa njegova ta nova?

BRINA: To te skrbi?! Takoj bi vprašala, ne pa da ... Stara je približno kot jaz. Si zdaj zadovoljna?

KATARINA: Ne, samo upam, da imaš zdaj mir.

BRINA: Ne razumem.

KATARINA: Ker nočeš. Spremeniva temo?

BRINA: Ne razumem!

KATARINA: Lahko ostaneš pri meni čez noč.

BRINA: Ne.

KATARINA: Pokliči ga in mu reci, da ...

BRINA: Ne! Si hotela še kaj? *Po pavzi.* Kaj hočeš?

KATARINA: Ne vem, vem, da sem naredila vse narobe, ampak ... , ampak sem pa zelo vesela, da si ti v redu. Saj si v redu?

BRINA: Ja. Sem. V redu sem. Zelo v redu.

KATARINA: Kaj pa te sanje?

BRINA: Ah, sanje pač.

KATARINA: Brina?

BRINA: Ja, kaj hočeš? Povej že!

KATARINA: Težko je.

BRINA: Pa nič.

Tišina.

KATARINA: Še hodi v tvojo sobo?

BRINA: Kdo?

KATARINA: Oče. A še hodi ponoči ...

BRINA: Kaj? Od kod ti pa to?

KATARINA: Jaz vem.

BRINA: Včasih pride in me pokrije, ja.

KATARINA: In se te dotika.

BRINA: Kaj pa govoriš?! Pa od kod imaš to?

KATARINA: Jaz vem. Zakaj pa nimaš fanta?

BRINA: Pa kaj te briga! Sem ga imela, pa ga nimam več. Ampak te ne briga! In nehaj mi težiti!

KATARINA: O teh stvareh je treba govoriti. Mislim, enkrat je treba odkrito spregovoriti o tem.

BRINA: Ne vem o čem, ampak danes je moj rojstni dan, če si slučajno pozabila.

KATARINA: Oprosti, ja, danes mogoče res ni najbolj primeren dan.

BRINA: Ni! In razen tega, sploh ne vem, o čem govoriš. Ampak mi ni všeč. To pa vem! Oče, mislim ..., on je moj oče in ne moreš na ta način govoriti o njem. Ne smeš! Ker on je moj oče! Štekaš? Moj ...! Vem, da ga ne maraš, mislim, vem, da se sovražita, ampak ... Kaj naj jaz s tem? Kaj naj z vsem sranjem, ki prihaja od vaju, odkar ... Ki ga že cel lajf limata name? A se upaš to njemu povedati, to, kar si zdaj meni naložila, da me on ..., mislim, da on mene – fuka!? *Smeh.* To hočeš reči? A si predstavljaš, kaj govoriš? Ne, bom rajši kar rekla, da si tako pijana, da sploh ne veš.

KATARINA: Seveda vem, pa še kako vem. Za trenutek ne morem pozabit! Tudi če sem pijana ne. Moram bit res krepko nalita, da ... Ampak zdaj sem še kako pri sebi, zato vem, kaj govorim, in ne mi govoriti, da ne vem, kar vem!

BRINA: Prav. Potem si pa nora. Ne, ker to je pa res, to je ...

KATARINA: Kaj?!

BRINA: Noro! To je noro.

KATARINA: Vem, da je ... , ko si bila majhna, je on ... Skušala sem preprečit, pa ni šlo.

BRINA: Pa bi ga dala na sodišče, ne pa da zdaj tu meni težiš! Zakaj ga nisi prijavila?

KATARINA: Ker bi me uničil!

BRINA: A mene je pa lahko?!

KATARINA *joče*: Ne, ne. Brina, oprostí, ti bom razložila.

BRINA: Mislim, saj me ni, ampak bi me lahko! In tebi bi bilo vseeno.

KATARINA: Ne, počakaj.

BRINA: Ja, vseeno ti je bilo, sicer tega ne bi nikdar dovolila. Pa si. Dovolila si!

KATARINA: Nisem, nisem. Ves čas sem se borila. Žal mi je.

BRINA: Daj, zapri že ta gobec!

Brina vzame nož z mize.

KATARINA: Odloži to. Hočem ti razložiti. Ne smeš. Poslušaj, ne.

BRINA: Prasica. Vedela si! Vsa leta si me gledala in si vedela! Zdaj se boš pa še delala nedolžno. Bila si posrana od strahu, mene si pa tepla, pretepala si me, namesto, da bi mi pomagala.

KATARINA: Ja. Ampak ... Oprosti, oprosti mi, Brina. Jaz ..., daj stran nož. Sedi. Sedi in se lepo mirno pogovoriva ...

BRINA: Prekleta ušivka, prasica pokvarjena, vseeno ti je bilo, zdaj se pa tle posipaš s pepelom pred mano!

KATARINA: Ne veš, kaj vse je bilo. Daj, da ti ... Ne smeš matere!

Katarina se ji umika.

BRINA: Sovražim te. A sploh veš, da te sovražim?

KATARINA: Ne, ne. Prosim.

BRINA: Iz srca. Oba. Jebita se v glavo, ampak mene pa pustita že enkrat pri miru. Ne rabim vaju. Ne rabim. Nobenega ne rabim.

KATARINA: Ne! Brina Oprosti. Brina, moja –

Brina zabode nož v Katarinine prsi.

BRINA: Pustila si, da me natepava, zdaj pa še upaš govorit o tem.

Brina ne neha zabadati.

BRINA: Izdajalka! Ti prekleta pofukana izdajalka! Pizda ušiva! Ko bi bila vsaj tiho, prasica! Ko bi bila vsaj tiho. Zdaj pa boš. Zdaj boš. Tiho! Tiho boš.

Katarina zdrsne na tla.

Dvigni se, pička ti materina! A zdaj boš pa ti meni tu srala na glavo? A štekaš, da nisem imela enega normalnega trenutka v življenju? Ene pofukane ure miru? A štekaš? A štekaš to, pizda, da sploh nisem bila otrok. Pizda, da sem morala pustit, da je rinil vame, da mi ga je porival! Pa nisem vedela, ali kdo ve ali ne. Nisem vedela, da ti veš. Zakaj mi nisi pomagala? Morala bi mi pomagat! Ti, pička ušiva, a štekaš, a štekaš, da sem bila vedno sama. A razumeš to?!

Brina se skloni k materi. Se je dotakne, jo objame. Katarinino telo je mlahavo. Krvavi.

Ne mi umret. Prosim te, Bog.

Tišina.

18.2

Danes – zatem.

Brina vleče materino truplo v kuhinjo. Potem pospravlja po mizi. Steklenica pade. Brina odvleče mizo, se vrne, pobira črepinje. Obstane. Se ozre. Na drevesu zadaj bingljajo Brinine nogice.

18.3

Danes – zatem.

Občutek irealnosti. *Trak svetlobe. Katarina s hrptom proti publiki počasi hodi po njem. Glasba.*

Brina sedi na tleh med črepinjami in zarezuje s steklom v roko tik nad dlanjo. Kri steče. Enako na drugi roki. V ozadju bingljajo Brinine nogice. Brina otrok poje:

BRINA: Tu nam prostor dajte,
za naše mlade dame,

da bo sijalo sončece
na naše mlado srčece.

Brina spredaj konča pesem.

BRINA: Ti si lepa,
ti si pa najlepša.

Katarinina silhueta izginja.

19.

Danes – malo prej.

Brinino truplo leži na tleh, kot v prizorih 7 in 8.2. Inšpektor ga fotografira. Policist jemlje odtise s predmetov v prostoru. Oba imata na rokah rokavice.

V ozadju se majejo drevesne veje. Listje pada. Cvetovi z njim.

POLICIST: Se še nisi naveličal gledat tega?

INŠPEKTOR: Mogoče se človek prej naveliča življenja kot smrti.

POLICIST: Ker ne vemo nič o njej?

INŠPEKTOR: Očitno je to zadosten razlog.

POLICIST *čez čas*: Po moje je lažje ubit tujega človeka kot svojega bližnjega.

INŠPEKTOR: Najtežje je ubit staro mamo. Sploh če peče odlične potice.

POLICIST: Psa ali mačke pa ni težko.

INŠPEKTOR: Psa, ki te milo gleda in te ves dan čaka?

POLICIST: Papagaja ne bi mogel. Želvico pa. Enkrat bom naredil juho iz njih. Prehitro rastejo.

INŠPEKTOR: Tiste?

Pokaže. Policist prikima.

Premalo mesa. Še za eno juho za staro mamo ne.

POLICIST: Pa kaj imaš to s staro mamo?

INŠPEKTOR: Mrtvi sta vnukinja in njena mama, ki pa ni hčerka od stare mame, ampak je bivša žena od njenega sina.

POLICIST: Lahko še malo bolj preprosto poveš? *Po pavzi.* Ej, pa ja ne misliš, da je stara mama ...

INŠPEKTOR: Nikdar se ne ve.

POLICIST: Ampak po tej logiki je lahko kriv tudi stari oče in prapraded in ... *Smeh.*

INŠPEKTOR: Včasih gre tako daleč, ja. In zločinec je zelo redko obtožen, to menda veš. Ali te bom moral prav vsega naučit?

POLICIST: A veš, kdo je zares kriv? Adam in Eva! Adam in Eva sta kriva za vse! *Smeh.*

INŠPEKTOR: Koliko si star, dečko?

Zvonec pri vhodnih vratih. Inšpektor pogleda Policista, ki jemlje odtise.

POLICIST: Ne morem, ti daj.

Inšpektor gre odpret. Pred vrati ni nikogar. Stopi na hodnik. Se čez čas vrne, zapre vrata.

INŠPEKTOR: Nikogar.

POLICIST: Kako?

INŠPEKTOR: Tako.

POLICIST: To ni mogoče.

INŠPEKTOR: Pa je.

POLICIST: Se je skrila?

INŠPEKTOR: Se nima kam.

POLICIST: Slišala sva zvonec? Torej je nekdo zvonil. In verjetno se bo vrnil. Dve trupli imava, ne enega. Mogoče to ni tako lahek primer, kot se zdi.

INŠPEKTOR: Ne, za eno truplo težji je.

POLICIST: Bom stražil pri vratih.

INŠPEKTOR: Kaj pa, če je bil ...

POLICIST: Kdo?

INŠPEKTOR: Duh.

POLICIST: Ti to resno?

Spet zvonec.

INŠPEKTOR: Ne boš šel odpret?

POLICIST: A nisi prej ti?

INŠPEKTOR: Nekam vetrovno je danes?

POLICIST: Vetrovno? Čez čas. Se ti zdi vetrovno?

Zvonec zvoni.

INŠPEKTOR: Ja, in tamle na drevesu, se mi zdi, da vidim nekoga.

POLICIST: Na drevesu?

INŠPEKTOR: Ja. Ampak zdaj je ... Akcija!

Inšpektor potegne revolver izza pasu in ga dvigne. Kaže policistu, naj bo tiho. Na hitro odpre vrata. Med vrati stoji Državni tožilec.

DRŽAVNI TOŽILEC: A ste znoreli?

INŠPEKTOR: Oprostite, samo kratka lekcija za ...

DRŽAVNI TOŽILEC: Zaenkrat ne potrebujem nobenih lekcij. In namesto, da mi tu s to rečjo mahate pred nosom, bi me lahko že spustili noter.

INŠPEKTOR: Resnično?

DRŽAVNI TOŽILEC: Pa tudi odpret bi mi lahko prišli prej.

POLICIST: Jemala sva prstne odtise.

Državni tožilec vstopi.

DRŽAVNI TOŽILEC: Me veseli. Sta končala?

INŠPEKTOR: Kaj mislite?

POLICIST: Ste zvonili tudi pred recimo petimi minutami?

DRŽAVNI TOŽILEC: Pa še to!

POLICIST: Torej niste zvonili pred petimi minutami?

DRŽAVNI TOŽILEC: Nisem! A sem mogoče prišel sem na zaslišanje ali kaj?

Katarinina silhueta ob strani. Tema.

20.

Zdaj.

Občutek irealnosti. *Trak bele svetlobe. Katarina in Brina stojita sredi odra. Se gledata, se hočeta dotakniti, pa se Brina vedno nekako izmuzne. In v nekem trenutku se tudi obrne in začne drseti proti horizontu. Katarina obratno počasi, počasi prihaja proti nam. Besede se zgodijo tu nekje vmes, med vsem tem.*

KATARINA: Sonce ni samo sijalo, videla sem ga, kako gori. Tvoja vednost je tudi moja.

Kaj naj odnesem s seboj? Odgovor samo na prvo vprašanje?

Vse ostalo je zvok ribe,
prhutajoče visoko v kozmičnem prostoru,
ne moreš si ga zapomniti.
Pneuma neizrekljive svetosti.

Sem, kar sem bila. Kaj naj prinesem s seboj?

Sonce. Videla sem ga, kako gori.

Katarina in Brina se v istem hipu ozreta druga za drugo. Brina izgine. Katarina odide v kuhinjo.

21.

Zdaj.

Inšpektor zapira zadrgo na mrliški vreči, v kateri je Brinino truplo. Državni tožilec sedi v naslanjaču in si nekaj zapisuje.

POLICIST *Tožilcu:* Vetrovno je?

DRŽAVNI TOŽILEC: Prosim?

POLICIST: Če se vam zdi vetrovno?

DRŽAVNI TOŽILEC: Mogoče prepišno. Čez čas. V kakšni glavi.

Tišina.

POLICIST *Inšpektorju:* Ampak sem se pa spomnil, kdaj sem jo videl. Tastara je bila pijana kot čep. Danes pa tudi.

INŠPEKTOR: Saj ni bila stara.

DRŽAVNI TOŽILEC: Vidim, da sta imela skoraj razmerje s tema dvema »damama«.

POLICIST: Samo poslovno.

INŠPEKTOR: Se ti zdi to nujno poudarjat?

Zvonec pri vratih.

DRŽAVNI TOŽILEC: Se bo kdo zganil?

Policist gre odpret.

Lahko tudi brez pištole.

Policist odpre, na vratih Boris.

BORIS: Sem oče in ...

INŠPEKTOR: Mož.

BORIS: Bivši. Jo lahko vidim?

POLICIST: Žal. Ne zdaj. Jutri na prosekuri. Pokličite.

BORIS: Samo za trenutek bi jo rad videl.

INŠPEKTOR: Samo hčerko?

DRŽAVNI TOŽILEC: Spustite ga noter. Ga moram itak zaslišat.

INŠPEKTOR: Na policiji.

DRŽAVNI TOŽILEC: Kjerkoli.

Boris vstopi.

INŠPEKTOR: Na policiji. Pogledal jo bo, potem pa najbolje, da gresta kar tja.

DRŽAVNI TOŽILEC: Precej si upate. Malce preveč.

INŠPEKTOR: Na vašem mestu bi bil bolj prijazen. Skoraj tri ure smo vas čakali.

DRŽAVNI TOŽILEC: Ne pretiravajte.

INŠPEKTOR: Ne bom, če tudi vi ne boste.

Boris se spusti na kolena ob Brininem truplu. Policist ga ustavi.

POLICIST: Ne smete se je dotikat.

INŠPEKTOR: Ne več. Ne več.

POLICIST *tišje Inšpektorju*: Kaj?

BORIS: Krvava je.

DRŽAVNI TOŽILEC: Ja, kaj ste pa mislili?

POLICIST: Kdaj ste jo nazadnje videli?

BORIS: Danes zjutraj.

DRŽAVNI TOŽILEC: Se je drogirala?

BORIS: Ne.

INŠPEKTOR: Se je.

BORIS: Ja, ampak zadnje čase se ni.

DRŽAVNI TOŽILEC: Torej veste, da se je prej? Kaj pa ona druga tam? Vaša bivša?

BORIS: Nič ne vem o njej. Dolgo je nisem videl.

INŠPEKTOR: Ni res, sosedje so vas videli čisto pred kratkim. Ste pogosto prihajali?

BORIS: Ne.

INŠPEKTOR: Ste.

BORIS: Izsiljevala me je.

DRŽAVNI TOŽILEC: Za denar?

BORIS: Ja.

INŠPEKTOR: In vi ste ji ga dajali. Kar tako. Iz usmiljenja.

BORIS: Ne! Ja, lahko bi se tako reklo.

INŠPEKTOR: Hodite k maši?

DRŽAVNI TOŽILEC: Kaj vas pa to briga?

INŠPEKTOR: Saj me ne.

INŠPEKTOR *Borisu*: No, zdaj ste jo videli. *Tožilcu*. Ostalo pa na policiji.

DRŽAVNI TOŽILEC *Inšpektorju*: Koliko imate še do upokojitve?

POLICIST *Borisu*: Žene vam pa ne priporočam ..., je preveč ... Jo boste videli jutri.

BORIS: Ja.

Državni tožilec zapira torbo.

DRŽAVNI TOŽILEC: Me je veselilo, res.

INŠPEKTOR: Mene neizmerno.

BORIS: Hvala vam. Na svidenje.

INŠPEKTOR *Tožilcu*: Tako ste podobni ... Imate brata?

DRŽAVNI TOŽILEC: Niti sestre.

Tožilec in Boris odideta. Inšpektor zapira vrečo z Brino.

POLICIST: Pa je res podoben tistemu duhovniku.

INŠPEKTOR: Hudič ima preveč mladih, to je.

POLICIST: Če boš tako govoril, boš šel v pekel.

INŠPEKTOR: Imam že rezervirano. A brez skrbi, v družbi s takšnimi damami mi ne bo dolgčas.

Smeh oba. Inšpektor izgine v kuhinji. Policist postopa po sobi. Čez čas.

POLICIST: Zaključeno! Greva, no.

Inšpektor se čez hip vrne. Govori po mobilnem telefonu.

INŠPEKTOR: Urgentno mi daj rešilca. Ampak urgentno, slišiš! Oživela, ja. Tri minute ti dam. Precej krvi je že izgubila.

POLICIST: Ne me zajebavat!

Oba izgineta v kuhinji.

Z drevesa zabingljajo noge male in velike Brine. Sliši se smeh. Noge se igrajo in si nagajajo.

POLICIST *iz kuhinje*: Ampak zakaj ona? Zakaj ne ...?

Tišina. Potem.

OBE BRINI *iz ozadja*: Za naše mlade dame,
da bo sijalo sončece ...

Potem smeh in hipna zatemnitev.

